

Stopi gori v svoje line
Do gospoje Katarine:
„Dve nedelji bodi zdrava,
De jo s pašam zaigrava.“

Res de gospe Katarini
Je plahota v taki sili,
Za gospoda se je bala,
K' mu je sabljo pripasvala.

Glas gospodov hlapce kliče,
Osemnajste svoje Čiče:
„Zor je, zdramši se zdvigajte,
Berze konjče napajajte“,

„Jih sedlujte, oberzdajte,
Koj na vojsko napravljajte,
Hod'mo v zidano Ljubljano,
Terdno, v'soko in prostrano.“

Hlapci konje zasedali,
Pa vsi ročno zaderjali —
Pred se konjica ne vstavi,
Še le pri zeleni Savi.

Ravbar klicati brodnike
Pod Čeručami voznike:
„Le na noge, le vstanite!
Nas prek Save predrožite!“

So brodniki še vsi spali,
Zavolj v'ód se vozit' bali,
Save vel'ke, prederoče,
Čez bregove nastop'joče.

Pravi Ravbarju Andreje:
„Voda sega že čez breje;
Mi ne moremo voziti,
Vi v Ljubljano pa ne priti.“

Ravbar že zakliče v drugo,
Svitlih zlatov dá obljubo;
Si brodniki pomignili,
Reko: „Že ga bomo pili“.

Kmal' brodniki zakermili,
So Boga lepo prosili,
De b' jih zdrave še vozili,
Turške jašpre si služili.

Zlate Ravbar jim podati,
Jaderno pa zaderjati,
Preko polja do Ljubljane,
Terdne v'soke in prostrane.

Ravbar dram' Ljubljance:
„Oj Ljubljanici! oj zaspanci!
Berž iz pernic ustajajte,
Berž na vojsko napravljajte!“

Pa za Ravbarjem hodile
So Ljubljanke, ga prosile,
Srebra, zlata ponujale,
Družete si odkupvale.

Ravbar: „Gospé tih! in mamke,
Poterpíte malo samke!
Zdaj ni časa podkupvati,
Sila se je vojskovati.“

„Meji žuga turški blisek,
Hoče nam požreti Sisek;
Turk če nam vzal Sisek bode,
Nam narobe vse še pojde!“

Vam Ljubljana bo pokrajna,
Stran dolenska turška drajna.
Boben zdaj mu zaropoče,
De preslišat ni mogoče.

Ravbar si vojakov zbere,
Dol' pod Sisek z njimi dere.
Toljk' je Turka na terišu,
Koljkor mravelj na mravljišu.

Naprej v dér je Ravbar tekkel,
Velk'mu hlapcu: „Stopi, rekel,
Zlezi na visoko drevce,
Gledaj dobro na banderce!“

„So banderci vidit' beli,
Terdo mujo bomo jmeli;
So banderci pa rudeči,
Nič ne bodimo boječi!“

„Turka bomo pozobali,
Kakor de bi črešne brali;
Pred mirú ne bomo dali,
Kakor ga ob tla ne djali.“

Hlapec vidi vse rudeče. —
To stri Krajnce vse goreče.
Tako v Turka se zagnali,
De so vsiga posabljali.

Mnogovrstne novice.

* *Petindvajsetletnica vladikovanja škofa Strossmajer-a* se je v Diakovu 5. dne t. m. slovesno obhajala. Velika deputacija duhovnikov je jubilanču škofovo palico iz slo-nove kosti umetno izdelano poklonila; zvečer je bilo mesto svečano razsvitljeno; meščani so mu napravili krasno bakljado; pevsko društvo ga je pozdravilo s serenado in navdušenimi živijo klici. Drugo jutro so pokali možnarji na čast ljubljencu jugoslavenskega naroda. Slavnostno mašo je pel preuzvišeni škof sam in tudi sam je govoril s prižnice. Po cerkveni svečanosti se mu je poklonilo mnogo deputacij, zvečer so mestjani na spomin veselega dne v umetalnem ognji predstavili mu novo krasno cerkev, ki jo je blagodušni škof na svoje

lastne stroške dal zidati. — Tako časti narod vseh stanov mu udanega višega duhovnega pastirja!

* *Nemška ošabnost brez konca in kraja!* Profesor Wilhelm v „Oest. L. W.“ vabi naravoslovce in zdravnike v shod, ki se je v Gradcu začel 18. dne t. m. in traja do 24., s sledečim napihnjenim klicem: „Le pridite sèm! Čeravno na najkrajni južno-izhodni meji nemške zemlje (v Gradcu), čutili se boste vendar tako kakor doma; videli boste, da tu pravi nemški duh (tedaj pruski) veje, da nemška vseučilišča tū cvetó, ki mladini sosednih narodov studenec nemškega znanstva odpirajo.“ — Le nemški, nemška, nemško — pa nič družega — brez konca in kraja! Ali niso že tudi poštenemu Nemcu ostudne take fraze, podobne judovskim trgovcem, ki svojo mesingasto šaro na sejmu izvpijejo za „pures Gold“! „nix als Gold“! Čuda, da ne pravi še: „jedli boste tū nemške purane, pili nemško vino, spali na blazinah iz nemške žimnice!“

Zabavno berilo.

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu skušenega starega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

IV.

Policijski komisar.

(Dalje.)

„Ali ste zapazili, da ima veliko denarja pri sebi?“ prašam še dalje.

„Tega nisem zapazil; mogoče, pa jaz tega ne vem. Sabo je imel le majhno torbico, družega nič.“

„Je bil lepo oblečen?“

„Pod plajščem zeló lepo. Plajšč pa se mi ni veliko vreden zdel.“

„Potem ga niste več videli?“

„Ne! Bilo je že proti noči, ko je odšel in predno je mogel v mesto priti, je bilo že popolnoma temá.“

Več pri krčmarju ni bilo zvedeti. A že po tem, kar sem zvedel, ni bilo več dvomiti, da je bil ta tujec tisti, ki je bil iz D. pobegnil in v T. igralno družbo tako predrzno za denar osleparil. Ko sem bil vsega tega gotov, se podam proti mestu, dalje popraševaje po njem.

Toda vse je bilo zastonj. Od te gostilnice naprej ni bilo ne duha ne sluha več o tujcu, tudi mestnih vozačev, katere sem bil vse pred-se poklical, ni ne eden temu podobnega človeka kam peljal. Bilo je, kakor da bi bil za tem človekom sneg padel. Kar sem zvedel, sem poročil sodnji na D., katera je bila potem enako meni prepričana, da je tu bil, a od tod zginil kakor dim v zraku.

Vkljub temu so bili policaji, žandarji in skrivni agenti še vedno na nogah, ker se jim je neverjetno zdelo, da bi bil mogel tako hitro jo popihati iz mesta, in jim je bila znana navada izurjenih hudodelnikov, potuhniti se tako dolgo, da vse potihne, potem pa brez skrbi pobegniti tje, kamor so se bili namenili. Da bi nam na ta način utegnili v pest priti, to je bilo tudi moje edino upanje, zato sem dal čuvaja še dalje ostro opazovati, ker se mi je zdelo, da bi utegnili ž njim v kaki zvezi biti. Pa čez nekoliko časa sem se prepričal, da je moj sum prazen, kajti kako bi se bil mogel tujec dogovoriti s čuvajem, če je bil samo kaki dve uri v mestu in se čuvaj ni ganil spred vrat!

Tako sva oba, jaz in policijski komisar, prišla do popolnega prepričanja, da je ves najni trud zastonj in da nama je hudodelnik srečno všel, predno sva ga za-